

βοήθεια, ὅσων καὶ ὁ ἴδιος δύναται ἑαυτῷ νὰ χορηγήσῃ, καὶ αἱ μεμψιμοιρίαι αὐτοῦ ἐν τῷ ἐρήμῳ ἀέρι ἀψίπτανται: τότε ἀκριβῶς καθορώμεν τὴν πᾶσαν τολαιωρίαν, ἥτις δύναται νὰ πληρῇ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, κατακραυνοῦσαν τὸν ἀτυχῆ, πᾶσα δὲ στιγμιαία σκέψις, καθ' ἣν φανταζόμεθα ἡμᾶς ἐν τῇ ἐκείνου θέσει, διεγείρει ἐν ἡμῖν φρίκην καὶ τρόμον. Οὐδὲν ἄλλο πρὸ ἡμῶν διακρίνομεν ἢ τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῇ τρομερωτάτῃ αὐτῆς μορφῇ· οὐδὲν δὲ συμπαθητικὸν συναίσθημα εἶναι ἰσχυρότερον, οὐδὲν πλειότερον κατατίκει ὁλόκληρον τὴν ψυχὴν, ἢ ἐκεῖνο, ὅπερ μετὰ τῆς ιδέας τῆς ἀπελπισίας συναναμίγνυται. Τοιοῦτου εἶδους ἦν ἡ συμπάθεια, ἣν διὰ τὸν φιλοκτήτην αἰσθανόμεθα, ἰσχυρότατα δὲ μάλιστα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁρώμεν αὐτὸν καὶ τοῦ ἰδίου τόξου στεροῦμενον, τοῦ μόνου, ὅπερ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ ζωὴν ὤφειλε νὰ διατηρήσῃ. — Κρίμα τῷ Γάλλῳ! ὅστις οὔτε νοῦν εἶχεν, ἵνα τοῦτο σκεφθῇ, οὔτε καρδίαν, ἵνα αἰσθανθῇ αὐτό. Ἡ καὶ ἂν ἐτι ἐκέκτετο αὐτά, ἥτο ὅμως ἀρκετὰ μικρὸς ὥστε νὰ θυσιάσῃ πάντα ταῦτα εἰς τὴν πενιχρὰν καλαισθησίαν τοῦ ἔθνους αὐτοῦ. Ὁ Σατωμπρέν χορηγεῖ κοινωνίαν τῷ φιλοκτήτῃ, ἐπιτρέπων ἵνα πριγκήπισσα κόρη προσέλθῃ αὐτῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ νήσῳ καὶ αὐτὴ δὲ οὐχὶ μόνη ἀλλὰ μετὰ τῆς ἀκολουθοῦσας αὐτῆς, πράγμα, περὶ οὗ ἀγνοῶ ἂν ἡ πριγκήπισσα ἢ ὁ ποιητὴς μετὰ μείζονος ἀνάγκης ἐχρησιμοποίησε. Παραλιπὼν οὗτος ὁλόκληρον τὸ διὰ τοῦ τόξου ἐξαιρετον παιγνίον ἀντικατέστησε τοῦτο διὰ τοῦ παιγνίου τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν. Πράγματι βέλος καὶ τόξον λίαν διασκεδαστικά θὰ ἐφαίνοντο τῇ γαλλικῇ ἡρωϊκῇ νεολαίᾳ. Τοῦναντίον ὅμως οὐδὲν σοβαρώτερον τῆς ὀργῆς τῶν ὠαρίων ὀφθαλμῶν. Ὁ Ἕλλην βασανίζει ἡμᾶς διὰ τῆς φρικώδους ὑποψίας ὅτι ὁ ἀτυχὴς φιλοκτήτης θὰ μείνῃ ἐν τῇ ἐρήμῳ νήσῳ ἄνευ τοῦ τόξου αὐτοῦ καὶ ἐλεεινῶς κατ' ἀνάγκην θ' ἀποθάνῃ. Ὁ Γάλλος γινώσκει βασιμωτέραν ὁδὸν πρὸς κατάκτησιν τῶν ἡμετέρων καρδιῶν· οὗτος γεννᾷ ἐν ἡμῖν τὸν φόβον ὅτι ἄνευ τῆς πριγκήπισσας αὐτοῦ θ' ἀποδημήσῃ κατ' ἀνάγκην ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως. Τοῦτο δὲ οἱ παρισίνοι κρίται τῆς καλλιτεχνίας θριαμβοῦν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καλοῦσιν. Εἰς μάλιστα τούτων προτείνει, ἵνα τὸ δράμα τοῦ Σατωμπρέν κληθῇ¹ La Difficulté vaincue (ἡ κατανίκησις τῆς δυσχερείας).

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΛΓΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ παρόχεται.

II.

— Ποῦ βαίνομεν; ὦ, ἀλλὰ εἰς τὴν ἔπαυλιν! μᾶς ἀναμένοντιν εἰς τὸ γεῦμα, καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ στόμαχός μου παραπονεῖται μονονουχὶ φωνὴν ἀφίεις. Μόλις εἰς τὴν 1 μ. μ. θὰ καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Καί... ἐγὼ σ' ἔκαμα ν' ἀργήσῃς τόσον, καλέ μου Φήλιξ;

— Ποῖα ἐρώτησις! καὶ ποῖος ἄλλος θέλεις νὰ μ' ἔκαμε; ἀλλὰ ἔσο ἡσυχος· ἀκριβῶς διὰ τοῦτο θὰ φάγωμεν μὲ περισσοτέραν ὀρεξιν.

Προσπέρ, ἔκραξε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην ὁ ἐκμισθωτής, βιάσατε ὀλίγον τὸ ζῶν· ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀποκειμηθῇ εἰς τὸν δρόμον.

Ἡ φράσις αὕτη ἀληθῶς ἐλέχθη τυχαίως, διότι ὁ ἵππος οὐδόλως ἔχρηζεν ἐκβιασμοῦ, ἀλλὰ τοῦναντίον μάλιστα πρὸς τὸν γοργὸν καὶ κελπύζοντος τριποδισμοῦ, στερρῶς καὶ ῥωμαλέως ἐλαττῶν ὁλονέν τὴν διακνητομένην ἀπόστασιν ὑφ' ἑκαστον αὐτοῦ βήμα.

Μετὰ μικρὸν ἡ ὑψηλότοχος γέφυρα τοῦ Λαιύρακ προῦθαλε κρύπτουσα τὰς βάσεις αὐτῆς εἰς δύο γιγαντώδεις ἐκ κορυφῶν πολλῶν δένδρων θυσάνους, κλιμακῶδον διατεθειμένους ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν.

— Ἐφθάσαμεν· εἶπε ταχέως ὁ Φήλιξ, δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου κομψὸν πυργίσκον, οὗ τοὺς ἐκ σχιστολίθου θριγκοὺς κατεκάλυπτον εὐθαλεῖς καὶ βαθύφυλλοι κορυφαὶ δένδρων.

Ἡ ἀμαξία κατ' ἀρχὰς ἀνερριχήθη, οὕτως εἶπεῖν, ἐπὶ τῆς εὐδένδρου χλιτύος· τότε ὁ ἡνίοχος, πεζεύσας, ἔσυρε τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ ἐπὶ τῶν εὐλυγίστων καὶ ὑποτρεμουσῶν ὑπὸ τὰ βήματα σανίδων, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν μεταξὺ τῶν τόξων εὐθείαν ἐν τῇ γέφυρᾳ δίοδον· οὕτω δὲ πεζῇ μέχρ' αὐτοῦ ἀκροῦ διαβάς μετὰ τῶν συνοδῶν ὁ Προσπέρ, ἀνέβη καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ δίφρου, καὶ ἔτυψε τυπικῶς μόνον τὸν ἀέρα διὰ τῆς μάστιγος αὐτοῦ, ἥτις ἀπήχησε συριγμόν.

Ὁ ἵππος, ἐξ ἐνστίχτου αἰσθανόμενος ὅτι προσεγγίζει εἰς τὴν φάτνην αὐτοῦ, τάχιςκα διήνυσεν καλπαστὶ 300 μέτρων ἀπόστασιν.

— Σιγὰ, Σιγὰ, Προσπέρ! ἀνέκραξεν ὁ Φήλιξ· προσέξατε εἰς τὴν στροφὴν τῆς δένδρσειρας.

Ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐφθανον εἰς τὴν στροφὴν εὐτυχῶς ἄνευ συγκρούσεως, διότι ὁ Προσπέρ, δεξιότατα διευθύνων, κατάρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀποτομον γωνίαν.

Τότε ὁ δίφρος εἰσελθὼν ὑπὸ στέγην, ἀποτελουμένην ἐκ κεφαλῶν μεγάλων δένδρων, γραφικῶς τοὺς κλώνους αὐτῶν συζευγνύοντων εἰς θόλον εὐσκιον, διέβη

1) Λίαν εὐτραπέλως εἰρωνεύεται τοὺς Γάλλους ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ περιχοπῇ ταύτῃ, ἀνατρέπων τὴν παρὰ τοῖς ὁμοθεύουσιν αὐτοῦ ἀξίαν τοῦ Σατωμπρέν, ὡς ἐφαμιλλοῦ τοῦ Σοφοκλέους Σ. Μ.

2) Mercure de France, Ἀπρίλ. 1755. σ. 177.

*) Ἰδε ἀριθ. 6, σελ. 114 — 118.

πρὸ τῆς οἰκίας ἐνοικιστοῦ τινος, οὗ ὅλη ἡ οἰκογένεια, ἄνδρες, καὶ γυναῖκες, ἐχαίρετισαν ἐν τῷ γλωσσικῷ ἰδιώματι τοῦ τόπου τὸν κύριον τῆς ἐπαύλεως, εἴτα δ' εὐθὺς, διασχίσας κατὰ μῆκος λιθόστρωτον αὐλήν, ἔστη πρὸ τῶν κατωτάτων βαθυαἰδῶν ποδίου κομποῦ καὶ καινουργοῦς.

— ὦ! εἶπε στενάζας ὁ Φηλιζ· δόξα τῷ Θεῷ! ἐφθίσαμεν.

Ἡ ὑελλίνη θύρα ἠνοίχθη, καὶ θεράπων ἀκλουθος, φέρων τὸ οἰκόσημον ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας, πκρέλαθε πέρυτα τὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον τοῦ ξένου, ὃν ὁ Φηλιζ ὠδήγησεν ἐντός.

Εἰσῆλθον τότε εἰς μαρμαρόστρωτον προῶρον, ἐπιπλούμενον διὰ καλαμίνων ἀνακλίντρων καὶ ἐδρῶν. Νεαρά γυνή, μορφὴ ὥραία, ἰσπανικῆς κατατομῆς καὶ χροῖας ζωηρᾶς καὶ θερμῆς ὑπεδέξατο τοὺς προσερχομένους.

— Λευκή, ὁ φίλος μου Ἰωάννης Δαήλ· ἡ σύζυγός μου, ἀγαπητὴ Ἰωάννη, εἶπεν ὁ Φηλιζ, ἐπεράτωσε δὲ τὴν βραχείαν σύστασιν ὑποδεικνύων γηραιάν κυρίαν, φέρουσαν κεκρύφαλον ἐκ τριχάπτων, ἥτις ἄρτι εἰσῆλθεν ἐπίσης.

— Ἡ πενθερά μου, κυρία Δερουᾶ.

Ὁ Ἰωάννης ἀκούσας τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ἐνόμισεν ἀμυδρῶς ὅτι τῷ ἦτο γνωστόν. Ἄλλ' ὁ Φηλιζ τῷ εἶπε φαιδρῶς.

— Βεβαίως θέλεις ν' ἀναπαυθῇς; σοὶ παραχωρῶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας διὰ νὰ ἐνδύθῃς· ἡ τράπεζα εἶναι ἑτοιμος.

Ὁ νεαρὸς ἀνὴρ, ὠδηγηθεὶς εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ, συνετέλεσεν ἐν σπουδῇ τὰς μᾶλλον κατεπειγούσας μεταβολὰς τῆς ἐνδυμασίας. αὐτοῦ καὶ τὰς ἀπαραν-

τήτους μετὰ δέκα καὶ τριῶν ὥρῶν σιδηροδρομικὴν ὁδοιπορίαν νίψεις. Εἴτα δ' ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἐκεῖ εὗρισκοντο 12 ἐν ὄλῳ ξένοι, τὸ πλεῖστον γείτονες· ἦτοι γέρων στρατηγὸς νεωστὶ νυμφευθεὶς εὐλαλον ρωποπερπερήθραν, δύο ζεύγη ἐκμισθωτῶν, καὶ δύο σύντροφοι τοῦ οἰκοδεσπότου κατὰ τὴν θήραν, ὁ μὲν μετὰ τῆς μητρὸς, ὁ δὲ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του· εἰς δὲ τὰ δύο πρόσωπα, ἄτινα τελευταῖα ἐχαίρετισεν ὁ Ἰωάννης, ἀνεγνώρισε τὸν Ἀλβερικὸν δὲς Ἀῦρες, καὶ τὴν θελκτικὴν μορφήν τῆς Ἰωάννης Δερουᾶ, γνησίας ἀδελφῆς τῆς καὶ Δαρμβέρ.

Ἡ ὁμήγυρις μηδένα ἄλλον συνδαιτημόνα ἀναμένουσα, παρεκάλησεν ἄνευ ἐτέρου εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ γεύματος.

III.

Ὁ πάγος ταχέως ἐθλάσθη.

Ἡ δὲ Ραρμβέρ γεννηθεῖσα ἐκ πατρὸς αὐτόχθονος τοῦ Ἀζάν, μητρὸς δὲ Ἰσπανίδος, ἐκληρονόμησε παρ' ἀμφοτέρων τῶν ἐθνῶν ὅτι ἐκάτερον ἔχει ἄριστον· ἦτοι ἐκ τοῦ μὲν τὴν καλλονήν, ἐκ τοῦ δὲ τὸ πνεῦμα. Τοιαύτη οὖσα ἐκ φύσεως, ἐτελειοποιήθη ἐν Παρισίους παραλαβοῦσα ἐκεῖθεν τὴν ἀπαστράπτουσαν στίλβωσιν, ἥτις γνωστὸν πόσον κοσμεῖ καὶ λαμπρύνει καὶ τὰ ἐλάχιστα τῆς συμπεριφορᾶς. Ἐρασμία καὶ χαρίεσσα, λίαν φιλάρεσκος καὶ πολυπράγμων, ἀλλὰ κατὰ βῆθος ἀγαθὴ τὸν χαρακτῆρα καὶ φιλοξενος, ἀγαπῶσα δὲ νὰ βλέπῃ πάντοτε περὶ αὐτὴν διακεχυμένη τὴν χαρὰν καὶ τὸν γέλωτα, συνεζεύχθη ἀδιδάκτως, ἐπιφυλασσομένη ὅπως λατρεύσῃ μετέπειτα, ὡς καὶ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Τῇ ληξάσῃ ἑβδομάδι, ἀπὸ τῆς παρελθούσης κυριακῆς, ὁ κυριεὺς πλανήτης, δύναται τις εἰπεῖν, ἦτο ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἕνεκα τῆς ἐορτῆς τοῦ Συλλόγου Ἑρμοῦ καὶ ἰδίᾳ τοῦ κατ' αὐτὴν ἀπαγγελθέντος λόγου ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν καθηγητοῦ κ. Ἀνδρέου Σπαθάρη. Ὁ κ. Σπαθάρης διὰ τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ λόγου *Περὶ μουσικῆς*, ὅστις δημοσιεύεται ἐν τῷ μετὰ χειρὸς τεύχει, σοφῶς κατέδειξεν ὅποια ἡ μουσικὴ καὶ ὅποια ἡ ἐπιδρασίς αὐτῆς, ἐφ' ᾧ ἡμεῖς οὐδὲν εἰς ταῦτα νὰ προσθέσωμεν δυνάμενοι, στρέφομεν τὸν λόγον περὶ τὴν καλλιέργειαν αὐτῆς παρ' ἡμῶν καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς ἐν τοῖς παρ' ἡμῶν σχολείοις. Οὐδεὶς πιστεύομεν, θ' ἄρνηθῇ ὅτι ἐν τῇ καλλιέργειᾳ τῆς μουσικῆς ἀπολειπόμεθα πολὺ τῶν ἄλλων ἐπὶ πολιτισμῷ διακρινόμενων ἐθνῶν, διότι ἐν ᾧ παρ' ἐκείνοις σπανίως ἀπαντᾷ τις ἀγεύστους τῆς μουσικῆς, παρ' ἡμῶν ἐπὶ τοῖς δακτύλοις ἀριθμοῦνται οἱ ταύτης θεράποντες. Ὁ Σύλλογος Ἑρμῆς ἀπὸ ἐτῶν ἀνεδέξατο ἀληθῶς τὴν μεγάλην

ἀποστολήν τῆς προαγωγῆς καὶ ἀναπτύξεως τῆς καλλιέργειας τῆς θείας τέχνης· ἀλλ' ἀτυχῶς τὸ ἔργον αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξεν ὁποῖον εἶδε νὰ ᾗ, ἐφ' ᾧ καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πενταετοῦς περιόδου ἐν τούτῳ ἐνεργείας αὐτοῦ οὐχὶ καταφανῇ ὑπάρχουσι. Δὲν ἐτέθησαν αἱ προσήκουσαι βάσεις τοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ φιλότιμοι ἀληθῶς νέοι νὰ ἐγείρῳσιν ἐπεθύμησαν. Τοῦτο, νομίζομεν, κατενόθη νῦν καὶ διαρρυθμίζονται, ὡς μανθάνομεν, ἐπὶ τῷ ἀνυσιμώτερον τὰ τῆς διδασκαλίας τῆς μουσικῆς. Διαιρούμενος ὁ χορὸς τοῦ Ἑρμοῦ εἰς τάξεις, τοῦλάχιστον εἰς δύο ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἦτοι τὴν τῶν ἀρχαρίων καὶ τὴν τῶν ὑποκρήποτε προηγημένων, δύναται μᾶλλον ἐπιτυχῶς τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἀληθῶς νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς μουσικῆς.

Ἀλλὰ περίπου ἡ αὕτη κατάστασις, οἷα ἡ τέως τοῦ Ἑρμοῦ, παρατηρεῖται ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς μουσικῆς καὶ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἡμετέρων παιδευτηρίων. Ἐν αὐτοῖς ἡ μουσικὴ οὐχὶ ὡς ἀναγκαῖον τῇ ἀγωγῇ μάθημα λογίζεται, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἐπίδειξις κατὰ τὰς ἐξετάσεις. Τοῦτου ἕνεκα δὲ ἡ διδασκαλία αὐτῆς ἄρχεται τὸ πλεῖστον μῆνα πρὸ τῶν ἐξετάσεων, περιορίζεται δὲ εἰς διδασκαλίαν τῶν χάριν τῶν ἐξετάσεων ἁσμάτων, τῶν πρὸς τέρψιν τῶν εἰς αὐτὰς καὶ τὴν ἀπονουήν τῶν πτυχίων προσελυσσομένων. Ἐν τοῖς δημοτικῶν σχολείοις καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀστικοῖς τὸ πλεῖστον τοῦτο συμβαίνει, ὅπερ φανερόν ποιεῖ ὅτι ἡ

ἐγένετο, τὸν ἐξαίρετον ἄλλως τε, νεανίαν ἐκείνον, τὸν Φήλικα δὲ Ραμβέρ.

Ὁ ἀφελὴς καὶ ἀνετός ἀγροτικὸς βίος ἡϋφραίνεν αὐτὴν· ἀληθὲς ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἡνάγκάζετο νὰ ὀδηγῇ αὐτὴν κατὰ τὸν χειμῶνα εἰς Νίκαιαν καὶ εἰς Παρισίους κατὰ τὸ ἔαρ· ἀλλ' ἡ πολυτέλεια αὕτη οὔτε δύσκολος, οὔτε ἄγαν δαπανηρὰ φαίνεται πρὸς τὸν ἔχοντα 200 χιλ. λιρῶν ἐτήσιον εἰσόδημα, ἄτεκνον δὲ πρὸς τούτοις, καὶ ἀπληστον πρὸς τὰς βιωτικὰς τέρψεις.

Ἀφ' ἐτέρου ὁ ἔρωσ τῶν δύο τούτων ἐκατομμυριοῦχων, τάχιστα συλληφθεὶς, τάχιστα καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Ἰωάννα Δερουᾶ, κόραι τῆς μεσημβρίας ζωηραί, ἐλάτρευον τὴν κίνησιν καὶ ἀπηχθάνοντο τὴν ἡρεμίαν.

Ἐν Παρισίους ἐχόρευσαν ὑπερβολικῶς, κατέλιπον δὲ βαθεῖαν καὶ μακροχρόνιον ἐντύπωσιν ἐν ταῖς πλουσίαις αἰθούσας, ἡ ὑπόχρυσος αὐτῶν χοροὶ, τὰ δικάπυρα χεῖλη καὶ αἱ ἡδυπαθεῖς διακυμάνσεις τῶν ἐπιχαρίτων αὐτῶν κορμῶν. Ἰππότης τις μάλιστα τῶν βορείων χωρῶν, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ· ἔτρεμεν εἰσέτι εἰς τὴν ἀνάμνησιν στροβίλου ὃν ἡ Λευκὴ, ἐκτετραχλησμένη μέχρι τοῦ ἀπωτάτου ὁρίου, καὶ τὸ ἀπαλὸν τοῦ περιθωρακίου ὕψος ὡς μόνον στηθόδεσμον ἔχουσα, ἐχόρευσε εἰς τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

Οὐχ ἤττον, ὑπὸ τῶν προκλητικῶν τούτων νεανικῶν ἀφροσυνῶν, οὐδόλως δυσηρεστήθη ὁ τότε μέλλων σύζυγος, ἡδὴ δὲ πρὸ πολλοῦ γενόμενος τοιοῦτος. Ἡ Λευκὴ εὗρεν αὐτὸν ἄξιον ἐαυτῆς ὅτε ἐσπέραν τινὰ ἐν τῇ δεινῶς ἀνιῶδει αἰθούσῃ αὐστηροῦ τινὸς ἀγωνοθέτου τῶν «Παιγνίων τῶν Ἀνθέων» ἐν Τολώσῃ,

1) Académie des Jeux-Floraux = σύλλογος τις ἐν Το-

μουσικῇ οὐχὶ ὡς μορφωτικὸν στοιχεῖον θεωρεῖται, καθὰ ἀποφάνονται οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι, ἀλλ' ὡς μέσον πρὸς διασκέδασιν τῆς ἀνίας τῶν ἀκροατῶν κατὰ τὰς ἐξετάσεις εἰς τὴν ξηρὰν γραμματικὴν καὶ τὴν ἐτι ξηροτέραν ἐλληνικὴν ὡς διδάσκουσιν αὐτὰς οἱ πολλοὶ τῶν διδασκάλων, καθήκον αὐτῶν ἀπαράιτητον ἡρώμενον τὸν μὲν νοῦν τοῦ συγγραφέως νὰ παρέρχωνται, νὰ ἐπισωρεύωσι δὲ εἰς τὸν νοῦν τοῦ παιδὸς τὰς ἐξαίρέσεις καὶ τὰ ἀμφισβητούμενα ἐτι τῆς γραμματικῆς οὕτως ἀσαφῶς μάλιστα, ὥστε ἀντὶ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν παρέχουσι· τῇ ἀτυχεῖ ἐκείνη ὑπάρξει ἣν ἐνεπιστεύσαντο αὐτοῖς ὅπως φωτίσωσιν.

Ἡ μουσικὴ εἶνε καὶ ὁμολογήθη ὡς κατ' ἐξοχὴν μορφωτικὸν τοῦ ἥθους στοιχεῖον, ὅπερ διαπλάσσει τὴν ψυχὴν καὶ ἐξευγενίζει αὐτήν. Ἡ καλλιέργεια αὐτῆς, ἡ σοδιὰ, ἐπιβάλλεται μὲν τοῖς ἡδὴ τῶν βάρων τῆς σχολῆς ἀποστᾶσιν, ἀναγκαιοτάτη δὲ εἶνε τοῖς ἐν τοῖς βάθροις τούτοις καθημένοις παισὶ, διδασκομένη καθ' ὅλον τὸ ἔτος ὡς μορφωτικὸν μάθημα διὰ καταλλήλων τήν τε ποίησιν καὶ τὸ μέλος ἀσμάτων.

* *

Ὁ γνωστὸς ἀστρονόμος Κάμιλλος Φλαμαρίων, συνεχίζων τὸ διὰ τοῦ Lumen καὶ τῆς Οὐρανίας ἀρξάμενον ἔργον, ἐδημοσίευσεν ἄρτι βιβλίον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τὸ Τέλος τοῦ κόσμου (La fin

δικαινδυνεύων ἐαυτὸν ἀνδρείως παρὰ τὴν σκανδαλώδη καὶ ἐπιφοβὸν αὐτῆς καλλονήν, ἐστροβιλίσθη μετ' αὐτῆς ἀκκμάτως ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τοῦ λυκαυγυὸς.

Κατόπιν παρατήρησεν ὅτι ὁ Φήλιξ ἔππευε θεξιῶς, ὅτι οὐδενὸς ὑπελείπετο κατὰ τὸν οἶστρον καὶ τὴν πνευματικὴν καλλιέργησιν, καὶ ὅτι, ἐν ἐνὶ λόγῳ, οὗτος θ' ἀπετέλει διὰ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἐαυτοῦ χαρκατῆρος ἄριστον ἀντίκρουσμα ζωηρότητος πρὸς τὴν νωθρὰν καὶ βαρεῖαν αὐτῆς καλλονήν. Ἀλλὰ καίτοι ἡ σκέψις αὕτη ἀπετέλει συμπέρασμα ἀντιστρατευόμενον πρὸς τὴν φιλαρεσκίαν τῆς νεκρᾶς κόρης, οὐχ ἤττον αὕτη ἀγαθωτάτη κατὰ βάθος καὶ τιμίαν οὔσα μεθ' ὅλα τὰ προλεχθέντα, ἀπεφάσισε πάραυτα ν' ἀσπασθῇ τὴν θελκτικὴν ταύτην μικρογραφίαν τοῦ κλησικοῦ ἰδανικοῦ.

Ἡ κατὰ δύο ἔτη νεωτέρα ἀδελφὴ αὐτῆς Ἰωάννα εἶχε διατρίψει μακρότερον ἐτι χρόνον ἐν Παρισίοις, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι πολλῶ πλεον ἐκείνης ἐκορέσθη παρισιανῶν ἐπηρειῶν. Αὕτη ἦν ἀληθῶς ἐπικίνδυνος· τὰ θέλητρά αὐτῆς οὐδόλως ἦσαν κατώτερα τῶν τῆς πρωτοτόκου, ἀλλ' ἡλαττοῦντο μόνον ὡς πρὸς τὴν ἀφελὴ ἐκείνης χάριν ἣτις κατώρθου νὰ σκεδιάζῃ τὰς ὑπονοίας καὶ ν' ἀποδιώκῃ τὰς πονηρὰς σκέψεις ἀπὸ τοῦ ἐρυθριῶντος μετώπου τῶν πλάνων ἀπατεώων τῆς νεότητος. Τὸ βλέμμα αὐτῆς ἦτο βαθεῖα ἄβυσσος, ἐν τῷ μυκῷ τῆς ὁποίας κατωπτρίζετο τὸ ἄωτον τῶν παθῶν.

λῶσσι ἀγωνοθετῶν ἐπὶ ποιήσεως, ρητορικῆς εὐφραδείας καὶ τῶν τοιούτων, ὡς βραβεῖα δὲ τοῖς ἀξίοις διανεμῶν ἄνθη χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ.

du Monde). Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ἐκθεῖς τὰς διαφόρους περιπτώσεις, αἵτινες εἰσι γνωσταὶ τῇ ἐπιστήμῃ καὶ αἵτινες δύνανται εἰς ἀπώτατον μέλλον νὰ ἐπενέγκωσι τὸν θάνατον πάντων τῶν ὀργανικῶν ὄντων, ἀποφαίνεται ὑπὲρ τοῦ διὰ τῆς ψύξεως θανάτου, οὐχὶ ὅμως διὰ τῆς ψύξεως τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ διὰ τῆς διαλύσεως τοῦ αἵματός τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ὕδατος, πάντων τῶν ὑδάτων τῶν ὠκεανῶν πηχθέντων χημικῶς ἐπὶ τῶν παγετῶν βράχων τῆς γῆς. Ἐπειδὴ ὅμως, ὅπως ἐπιτευχθῇ τοῦτο, τάσσεται προθεσμία δέκα χιλιάδων ἐτῶν δυνάμεθα νὰ κοιμώμεθα ἡσυχαι, ἡ δὲ ἀνθρωπότης ν' ἀκολουθήσῃ τῇ ὁδοῖ τῆς προόδου, ἂν προοδεύῃ.

* *

Ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ διδάκτορος καὶ ὑφηγητοῦ τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου Γ. Στρέιτ, υἱοῦ τοῦ γνωστοῦ καθηγητοῦ, μονογραφία θέμα ἔχουσα τὴν Ἰπόθεσιν Ζάππα. Ἀπὸ καθαρώς νομικτῆς ἀπόψεως ἐξετάζονται τὰ μεταξὺ τῆς ἐλληνικῆς καὶ ρωμανικῆς κυβερνήσεως ἀναφερόμενα ζητήματα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διαμειφέντων διπλωματικῶν ἐγγράφων καὶ τῶν ἐξενεχθεισῶν συμφωνητικῶν διαστήμων νομοθεσιῶν. Ἐκτίθεται τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως καὶ αἱ διάφοροι περιπέτειαι αὐτῆς, διαίρεται δὲ ἡ μελέτη εἰς δύο τμήματα· εἰς τὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου καὶ εἰς τὸ τῶν δικονομικῶν ζητημάτων, ἅτινα ἀνεφύησαν ἐκ τῆς κλη-

Ἰσως καὶ αὕτη ἦν ἀγαθὴ, ἐν στιγμαῖς συννοίας καὶ μονώσεως· ἀλλὰ μέχρι τοῦδε μόνον ἀστασίαν καὶ ἀπίστιαν ψυχῆς εἶχεν ἐπιδείξει. Οὐδέποτε γυνὴ ἐξέπληρωσε μετὰ πλείονος ἐπιτυχίας τὸ πρόγραμμα τῶν ὑλιστικῶν ἡδονῶν, ὥς αἱ γυναῖκες ποθοῦσι· τοῦτο δὲ γνωρίζουσα ἡ Ἰωάννα, εὐκαιρίας παρουσιαζομένης, οὐδέποτε παρέλειπε τὴν χρῆσιν καὶ κατὰχρησιν τῆς ἐν τούτῳ ἰσχύος αὐτῆς.

Πάραυτα ὁ νέηλος ἐγένετο ἡ σκοποβολὴ τῶν πρὸς κατὰκτησιν ἐπιθέσεων αὐτῆς· ἀληθῶς δέ, δὲν ἦτο ἀνέξις τούτων.

Ἡ ὥραία αὐτοῦ ἀρρενωπὴ καὶ μελᾶγχρους κεφαλὴ, εὐρέως ἀνοικτοὺς ἔχουσα τοὺς κροτάφους, λεπτὴν τὴν ρίνα, καὶ τὰ χεῖλη ἐλαφρὰν μελαγχολίαν ἐμφαίνοντα, προσημύζετο θαυμασίως πρὸς τὸν κορμὸν τοῦ ὁποῖου ὑπερέκειτο, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ διάπλασις, καί- τοι λιπόσαρκος, παρουσίαζεν ἀληθὴ ἀθλητὴν πρὸς ὀφθαλμοὺς πεπειραμένους· εἶχε χεῖρας παιδικάς, λεπτοφρεῖς καὶ νευρώδεις, καὶ πόδας χαρακτηριστικούς, μετ' ἐξωγκωμένων σφυρῶν· οἱ δὲ κατανόχρως, βαθεῖς καὶ μελᾶγχροιοὶ ὀφθαλμοὶ του, τὸ σπάνιον μειδίαμα καὶ ἡ διαλεκτικὴ σοβαρότης κατεδείκνυν αὐστηρῶς κεχαλινωμένον, ἀφοσίωσιν δὲ καὶ αὐταπαρνησίαν ψυχῆς ἀνυπολογίστως ἰσχυράν. Εὐνόητον ὅθεν ὅτι τοιοῦτος ἀνὴρ ἀρεύκτως θὰ ἐπισύρῃ τὴν γενικὴν προσοχὴν. Αἱ γυναῖκες τρέφουσι μῖσος ἑνστικτὸν πρὸς πᾶν ὅτι πεζὸν ἢ χυδαῖον· ὁ εὐγενὴς δ' ἐκεῖνος μελᾶγχολος χαρακτήρ οὐδόλως ἐβράδυνεν, ὥς ἦν ἐπόμενον, νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδικαίρον θυγατρὸς τῆς Εὐκας οὕτω θαρραλέας καὶ εὐτόλμου, οὕτως ὀλίγον ἐνδοκιστικῆς, οἷα ἡ Ἰωάννα.

ρονομίας Κ. Ζάππα. Ἐν συμπεράσματι δὲ ὁ συγγραφεὺς ἀποφαίνεται ὑπὲρ τοῦ δικαίου τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως.

* *

Ἡ Ἀνθρωπολογικὴ Ἑταιρεία τῆς Οὐασιγκτῶνος ἔθηκε δύο βραβεῖα, ὧν τὸ μὲν ἐξ 750 φράγκων, τὸ δὲ ἐκ 375, πρὸς σύνταξιν τῆς κρείττονος μελέτης ἐκ 3000 λέξεων τὸ πολὺ, περὶ τοῦ ὅρισμοῦ τοῦ «τὰ μάλιστα ὠφελίμου πολίτου», ἥτις περὶ τοῦ τίνα ὁσὸν εἶναι τὸν πολίτην ὅπως πλείονας ὠφελείας παράσχω τῇ κοινωνίᾳ. Τὰ χειρόγραφα εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 1ης μαρτίου 1894.

* *

Ἐν τοῖς ἄλλοις ἄρτι ἐκδοθεῖσι μυθιστορήμασιν ἐν Παρίσιος σημειούμεθα τὰς: *Autour d'une tiare*, ὑπὸ Émile Gebhart καὶ *L'anneau de César*, ὑπὸ Alfred Ramaud. Τὸ πρῶτον ἐστὶν ἱστορικόν, κρίνεται δὲ ὡς ὥραϊον ἀληθῶς. Ἐστὶν εἰκὼν τοῦ βίου τῆς Ρώμης καὶ τοῦ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα, ἐν τῷ κέντρῳ ἔχουσα Γρηγόριον τὸν Ζ', περὶ αὐτὸν δὲ πάντας τοὺς τύπους τῆς ἐποχῆς, ζωηροῦς λίαν. Τὸ δὲ δεύτερον, *Τὸ δακτύλιον τοῦ Καίσαρος*, ἐστὶν ἐπίσης ἱστορικόν, ἐρειδόμενον ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων στρατιώτου τοῦ Vercingetorix. Κρίνεται δ' ἐπίσης ὥραιότατον.

* *

Ἀφ' ἐτέρου ἀπὸ πολλοῦ ἐγίνωσκεν αὐτὸν ἐκ φήμης κατὰ τὰς συστάσεις τῆς φίλης αὐτῆς Λίνας δὲ Μαλφάρ. Μήτοι πρὸ τινων ἔτι μηνῶν δὲν συνήντησεν αὐτὸν ἐν Βερσαλλίαις, ὑπὸ τὰ εὐσκία φυλλώματα τῶν ἄλσων τοῦ Ἀπόλλωνος; Ἡ Ἰωάννα δὲν ἐσκέπτετο ὡς ἡ νεαρὰ Ἰνδὴ· δὲν εἶχε τὴν ὑπερφίαλον ἐκείνην ἀριστοκρατικὴν ἀλαζονείαν, οὐδὲ περιεφρόνει ἐκ συστήματος καὶ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸ περιφρονεῖν· ἀλλ' ἐκούσιαν, χάριν ἐκείνης, θυσίαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς εἰς γένῃ ἢ βίους κοινωνικῆς τῶν Ἰνδῶν διαιρέσεως, δὲν ἀντέλεγε πρὸς τὰς ὑπὲρ αὐτῆς τεινούσας θεωρίας τῆς φίλης αὐτῆς, ἐξετραχύνετο δὲ μάλιστα ἐν ἀνάγκῃ, καθισταμένη σκληρὰ καὶ ὑπερήφανος κατὰ τὸ δοκοῦν.

Πάραυτα ὅθεν ἐπελάβετο τῆς ἐπιθέσεως κατ' αὐτοῦ, εὐνοϊκὴν ἄλλως τε εὐρούσα τὴν περιστάσιν. Μετὰ τῆς ἀφελοῦς ἐκείνης ἀπερίσκεψιάς εἰς ἣν ἕνεκα τῆς εἰλικρινείας αὐτῶν περιπίπτουσιν αἱ ἀγαθαὶ καρδίαι, ὅλως ἀνίκανοι πρὸς τὸ παρεμβάλειν κακεντρέχειαν οἰανδῆποτε ἐκεῖ ἔνθα μᾶλλον πρὸς τὴν κρυψίνοιαν ρέποντες ἀνακαλύπτουσιν αὐτήν, ὁ Φῆλιξ νῦτραπελίζετο πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐπὶ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ ὡς καθηγητοῦ.

(Μετάφρασις Κ. Α. Η.).

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἰταλίας ποιεῖται συλλογὴν τῶν ὑποδημάτων διασῆμων προσώπων. Ἐν τῇ συλλογῇ αὐτῆς φέρονται τὰ ὑποδήματα, ἅτινα ἔφερον ἡ βασίλισσα τῆς Σκωτίας Μαρία Στουάρτ, τῆς Μαρίας-Ἀντωνέττης καὶ τῆς Ἰωάννης δ' Ἀρχ. Ὁ δὲ 307 ἄρα γε καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ Γαριβὰδου;

* *

Ἐξεδόθη τὸ δεύτερον καὶ τελευταῖον μέρος τῶν Ὑπομνημάτων τοῦ διεθνοῦς Συνεδρίου τῆς ἀρχαιολογίας καὶ τῆς προϊστορικῆς ἀνθρωπολογίας τῆς Μόσχας. Ἐν αὐτῷ εὐρηγται μελέται τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρονται περὶ Ρωσίας ὑπὸ τε τὴν ἀρχαιολογικὴν καὶ τὴν ἀνθρωπολογικὴν ἐποψιν.

* *

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ San Francisco ἐν Καλλιφορνίᾳ ἀρηγοῦνται τὸ ἐξῆς νόστιμον ἐπεισόδιον. Διομένης παραστάσεως ἐν τῷ Μελοδράματι τῆς πόλεως ταύτης, δὲν ἐπετράπη ἡ εἰσόδος κυρίᾳ τινὶ ὡς φεροῦσα λευκὴν ἐνδυμασίαν. Ἡ κυρία αὕτη σφόδρα ἐξοργισθεῖσα ἐνήγαγε τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου ἐπὶ προσβολῇ κατ' αὐτῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Ὁ δὲ διευθυντὴς συγχρόνως κατήγγειλε τὴν κυρίαν ὅτι δι' ἀνοικτοῦ τρόπου ἤβηλες νὰ προκαλέσῃ σκάνδαλον ὅπως ἐγείρῃ ἀγωγὴν ἐπὶ ἀποζημιώσεσι. Οἱ δικασταὶ ἔκριναν καλὴν νὰ καταδικάσωσι τὴν γυναῖκα. Ἀμερικανικόν!

Ο. Α.